

ליל שבת קודש פרשת ויקהל - פקודי שבת החודש ה'תשס"ד

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"ח המדבר ממעלת הצדיק, ושהוא נמצא למעלה ולמטה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), עיקר שלימות הצדיק שיוכל להיות למעלה ולמטה, שיהיה יכול להראות למי שהוא למעלה ונדמה בדעתו שהוא במדריגה עליונה, יהיה מראה לו שהוא ההיפוך, וכן להיפוך, למי שהוא למטה מאד במדריגה התחתונה בתוך הארץ ממש, יהיה מראה לו שאדרבה הוא סמוך להשם יתברך, וזה השלימות מוכרח שיהיה להצדיק, ובלא זה אינו צדיק כלל וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן ידיעה חשובה מאד בענין מעלת הצדיק, שהצדיק האמת הוא למעלה ולמטה בבת אחת, כי הנה הוא משוטט בהשגת עליונות, ובקי מאד בדברים עליונים, והנה הוא למטה בזה העולם, ומנהיג בית עם אשה ובנים, ובקי היטב בדרכי בני אדם, ויכול לתת להם עצה טובה בכל ענין, כי אין זה שלימות כלל להיות דבוק תמיד רק למעלה, ולא לדעת איך להוריד עצמו לבני אדם, ולהכניס בהם השגות אלקות, כי אז הוא "צדיק לעצמו", אבל לא לשאר הבריות, ואין זה נקרא "צדיק אמת", "צדיק אמת" הוא מי שיכול להוריד עצמו מכל השגותיו העליונות, ולהתעסק עם בני אדם למטה בזה העולם, וליתן להם עצות ישרות שגם הם יוכלו להתעלות כמוהו, שזה היה מדריגת משה רבינו עליו השלום, שכתוב אצלו (שמות י"ט) וירד משה מן ההר אל העם, שהיה יכול להוריד עצמו מדביקותו הגדולה שהיה לו בהר סיני, ארבעים יום, לחם לא אכל ומים לא שתה, ומיד להגיע אל פשוטי העם ולשמוע דבריהם, ולשפוט בין איש ובין אחיו ובין גרו, אבל רוב בני אדם אינם מכינים זאת, ונדמה להם שצדיק צריך להיות פרוש ומובדל מכל וכל, ולא להתעסק עם בני אדם כלל, ואם יש לו שייכות עם בני אדם, ובקי בטיבם ובמעשיהם, סימן שאינו צדיק, וכמו שנהוג אצל הרבה מנהיגים ומפורסמים, שאין להם שייכות עם אנשי העולם, והגבאים והשמשים אינם מניחים בני אדם להגיע אליהם, וחושבים שזהו שלימות הצדיק, אבל רביז"ל מגלה לנו כאן

שאינן הדבר כן, רק אדרבה, עיקר שלימות הצדיק נמדד כפי יכולתו להוריד עצמו אל בני אדם, ולהיות למעלה ולמטה בבת אחת, היינו כפי יכולתו להודיע לדרי מעלה, שנדמה להם שיש להם השגה גדולה בעבודת ה', שאינם יודעים כלום, וכפי יכולתו להודיע לדרי מטה, שנדמה להם שהם במדריגה תחתונה, שהקדוש ברוך הוא סמוך וקרוב אצלם מאד, ורק זה נקרא צדיק אמיתי, ואשרי מי שזוכה להתקרב אל צדיק אמת כזה.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שזה היה פגם של קרח ועדתו, שלא יוכלו להבין איך משה ואהרן יכולים להחזיק בשני השגות אלו בבת אחת, כי איך אפשר שמשה רבינו יהיה בהר סיני בהשגות עליונות, ומיד להיות שופט בין בני אדם, ולעסוק בצורכיהם הגשמיים, וכן איך אפשר לאהרן הכהן ליכנס לפני ולפנים, ולהקטיר את הקטורת ולעשות שאר העבודות, ומיד לצאת בחוץ ולעשות שלום בין איש לאשתו ובין אדם לחבירו, שעל פי רוב צריך לבנות עצמו בתכלית הביזוי, כדי לעשות שלום בין איש לאשתו ובין אדם לחבירו, שזהו פירוש הפסוק, שנאמר על עדת קרח, (תהלים פ"ט) ויקנאו למשה במחנה ולאהרן קדוש ה', שהקנאה של עדת קרח היה על משה "במחנה", איך יכול להיות, שמשה יהיה בהר סיני במדריגות עליונות, ומיד אחר כך, "במחנה", מן ההר אל העם, וכן היה הקנאה על אהרן, איך "קדוש ה'", שעובד את העבודה לפני ולפנים, מיד יעסוק בעשיית שלום בין איש לאשתו ובין אדם לחבירו, ואיך שני דברים אלו מסתדרים ביחד, כי אין לבני אדם השגה בזה כלל, אבל רביז"ל מגלה לנו, שדייקא כך הוא שלימות הצדיק, ובלי זה אינו נקרא צדיק אמת כלל, אשרי הזוכה להתקרב אל צדיק כזה באמת.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע את ענין בניית המשכן על ידי בצלאל ואהליאב, וכמו שכתוב (שמות ל"ה) ראו קרא ה' בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה וימלא אותו רוח אלקים בחכמה בתבונה וברעת ובכל מלאכה ולחשוב מחשבות ונו', ואחר כך מיד כתיב, ולהודות נתן בלבנו הוא ואהליאב בן אחיסמך למטה דן, מילא אותם חכמת לב ונו', ויש להבין למה נצטוו לבנות המשכן בצורה כזאת, ראשון על ידי בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה, והתורה מונה בפרטיות כל שבחיו, וימלא אותו רוח אלקים ונו', ואחר כך מצרף אליו גם אהליאב, וכמו שכתוב, ולהורות נתן בלבנו הוא ואהליאב בן אחיסמך למטה דן, שהיה אהליאב מוכרח להצטרף אל בצלאל בבנין המשכן? וכבר פירש רש"י ז"ל (פסוק ל"ד) שאהליאב משבט דן, מן הירודין שבשבטים, מבני השפחות, והשווהו המקום לבצלאל למלאכת

המשכן, והוא מגדולי השבטים, לקיים מה שנאמר (איוב ל"ד) ולא נכר שוע לפני דל, ויש להבין למה באמת המשכן נבנתה בצורה כזאת? אבל על פי דברי רבינו"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי שלימות הצדיק הוא דייקא כשהוא למעלה ולמטה, וכשיש לו הכוח לקשר הגדול שבישראל עם הקטן ביותר, שזהו ענין הקמת המשכן, להכין מקום להשראת השכינה, שישרה אצל כל אחד ואחד מישראל, מן הגדול שבגדולים עד הקטן שבקטנים, ולכן בתחילת בניית המשכן, היתה הציווי אל בצלאל שהוא מגדולי השבטים ומבני העליה, ושנקרא על שם בצל אל היית, ונאמר עליו, וימלא אותו רוח אלהים וגו', ותיכף מיד היתה הציווי לצרף עמו, אהליאב בן אחיסמך למטה דן, מן הירודין שבשבטים, ללמד שמוכרחים להיות למעלה ולמטה באותו עת, ולקרב גם כל אלו שעדיין מונחין למטה בתוך הארץ, שהם בחינת מחנה דן, הנקרא (במדבר י') מאסף לכל המחנות, שהיו מאלו שהיה הענין פולטן כמובא (עי' בעל הטורים במדבר י' פסוק כ"ה), כי שלימות משכן הצדיק מוכרח להיות בנוי משני בחינות אלו, ואחד לבד אינו שלימות כלל, כי הצדיק צריך להורות לבני העליה שהם ב"צל אל", שעדיין יש להם לעלות יותר למעלה ולמעלה, ולהורות לאלו שהם בדיוטא תחתונה, ונדמה להם שהם רחוקים מהשם יתברך, ש"לי אב", שהקדוש ברוך הוא אב הרחמן, ו"סמוך" וקרוב אליהם מאד, ומוכן לסמוך אותם מכל נפילתם, שזהו "אהליאב בן אחיסמך", ולכן על ידי בניית המשכן בצורה כזאת, יהיה מקום לכל אחד ואחד מישראל, באיזה דרגא שיהיה, ליכנס אל גבולי הקדושה, ולהשיג השגות אלקות כפי מעמדו ומצבו, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, וליכנס לתוך המשכן הנפלא שהם בונים לנשמות ישראל, עדי נזכה לשוב בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת ויקהל - פקודי שבת החודש ה'תשס"ד

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רבינו"ל במעשה ממלך וקיסר מעשה ב' דף מ"א עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשך לספר, וכיון שראו (אנשי הספינה של המלך הנ"ל) שנפל, נעשה שם רעש גדול כי איך יוכלו לחזור לביתם, כי המלך ימות מחמת צער, ואמרו, להתקרב אל הספינה שרואין (היינו לספינה זו הנ"ל של הבת קיסר), אולי יש שם איזה דאקטיר שיוכל ליתן להם עצה, כי בוודאי תיכף ומיד שעובר על אדם איזה צרה, ואינו יודע איך לשית עצה לנפשו, עליו לחפש רופא גדול שיכול לרפאות אותו מתחלואיו, והרופא הוא הצדיק, שהוא רופא נפשות, ויש לו תרופות ועצות טובות לכל אדם בכל מקום שהוא.

והתקרבנו אל הספינה הנ"ל (היינו אל הספינה של הבת קיר עם השרות הנ"ל), ואמרו להם (אנשי הספינה של המלך להשרות עם הבת קיסר הנ"ל), שלא יתייראו כלל, כי לא יעשו להם כלל, ומתוך דבריהם נתגלה הכסילות שלהם, ומה גרם להם ההוללות והליצנות שלהם, כי הלא היו בצרה גדולה, שמת בן המלך שלהם, והם מחפשים רופא וצדיק שיתן להם עצה טובה, ואם כן, איך אומרים אל הצדיק ואנשיו, שלא יתייראו מהם כלל, ושלא יעשו להם שום דבר, מי מתיירא מפני מי? הלא אדרבה, הם היו צריכין להתיירא ולהתפחד מפני הצדיק ואנשיו, ולמה אומרים להם שהם לא יתייראו? אין זה אלא מחמת שנאבד להם אמונת חכמים, ועדיין לא ידעו מטיב הצדיק ואנשיו כלל.

שאלו אותם, אולי יש ביניכם דאקטיר שיתן לנו עצה, וסיפרו להם כל המעשה ושכן המלך נפל לתוך הים, ואמרה הבת קיסר שיוציאו אותו מן הים והלכו ומצאו אותו והוציאו אותו, כי הצדיק האמת מסתיר עצמו בכל מיני לבושים, כדי ללמד נפשות ישראל דרך התשובה ולהציל אותם מאבדן, וגם כאן רצתה הבת קיסר, שילמדו אנשי הספינה מה היה פגמו ונפילתו של הבן מלך, ועל מה צריכין לעשות תשובה.

ולקחה הדופק בידה ואמרה שנשרף מוחו, וקרעו המוח ומצאו שכדבריה בן הוא ונבהלו מאד, כי הבת קיסר הכירה תיכף מיד על ידי דופק היד שנשרף מוחו, כי היד מרמו על צדקה וחסד, וכמו שכתוב (דברים ט"ו) פתוח תפתח את ירך לעניך ולאביוןך בארצך, ועל ידי היד יודעים מה שיש בלב, וכמו שכתוב (שם) נתן נתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו, כי כשידו של אדם פתוחה לעשות צדקה וחסד, בזה יודעים שלבבו נכון עם אלקיו, ומוחו על תיקונו, לא כן מי שקמצן וכילה בממונו, זהו סימן שיש לו רוע לב, ומוחו שרוי בתכלית הצמצום והקטנות, והוא בסכנה שלא יישרף מוחו לגמרי, כי הקמצנות גורם לו ירידה בכל ענין, וכדאיתא בתיקוני

זוהר (דף ב.), קמצן בממוניה נבל שמה, ולכן תיכף ומיד הכירה הבת קיסר על ידי הדופק שביד, את פגם המוח, כי הא בהא תליא.

וביקשו ממנה שתלך עמהם לביתם, ותהיה דאקטיר אצל המלך, ותהיה חשובה וגדולה מאד, ולא רצתה, ואמרה כי איננה דאקטיר, רק שיודעת סתם דברים הללו, כי הצדיק מסתיר עצמו בכל מיני לבושים וכיסויים, ואינו רוצה להתגלות לבני אדם, אולי הם רמאים, ומתחמק מהם בחכמתו, ואומר להם שהוא יודע על ידי ידיעה בעלמא, ולא מחמת צדקתו ורוח קדשו, ומי שאינו מכיר מעלת הצדיק, בורה ממנו ואינו מתקרב אליו, לא כן מי שיש לו עינים טובים, אינו עוזב את הצדיק כלל עד שזוכה להתקרב אליו באמת, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים באמת, ונזכה לקבל עצה טובה על ידם בכל ענין, עדי נזכה להתקרב אליו יתברך באמת ובתמים כל ימי חיינו, אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת ויקהל - פקודי שבת החודש ה'תשס"ד

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קנ"ה המדבר מאמונה ומסבלנות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), עצבות היא מדה רעה מאד, ומה שהאדם אינו נוסע להצדיק הוא מחמת עצבות וכבידות, וכן מה שאינו מתפלל כראי הוא מחמת עצבות ועצלות, היינו מחמת חסרון אמונה, כי בוודאי אם היה לו אמונה שלימה והיה מאמין שהשם יתברך עומד עליו, ושומע כל דיבור ודיבור שיוצא מפיו, ומאזין לקול תפלתו, בוודאי לא היה לו שום עצבות ועצלות וכבידות בתפלתו, ובוודאי היה מתפלל כראוי, אך עיקר בלבול התפילה הוא בא מחמת חסרון אמונה, ועל כן נופל עליו עצלות ועצבות ומבלבל את תפלתו, כי עיקר העצבות והעצלות הוא מחמת חסרון אמונה, וזה בחינת ארך אפים, היינו מה

שאינו ירא משום דבר, ואינו משגיח על שום ביטול ובלבול בעבודתו, רק עושה את שלו, ואל כל זה זוכים על ידי אמונה וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר יסוד החיים הוא אמונה, שיאמין באמונה ברורה ומזוככת שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, וכל מה שעובר על האדם, הן לטוב והן להפך, הכל ממנו יתברך לבד, כי אין שום תנועה קלה שלא יהיה מושגת בהשגחת הבורא יתברך שמו, ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ובידיעה זאת, אדם נגאל מכל צרותיו, כי האמונה מכניס בו סבלנות עצום, לסבול כל מה שעובר עליו בחיים, ונותן שמחה בלבו להתחזק בכל מה שנעשה עמו, יהיה מה שיהיה, לא כן מי שאין לו אמונה, מלא עצבות ועצלות תמיד, והדיכאון מתגבר עליו מחמת ההרפתקאות שעוברים עליו בחיים, ואין לו נחמה מתוך כל צרותיו, כי אוכל את עצמו מכל הצרות שעוברים עליו, וגם הוא בכעס וברוגז על השם יתברך חס ושלו, למה יש לו כל כך הרבה צרות בחיים, כי זהו החילוק וההבדל בין לב נשבר לעצבות, לב נשבר הוא כשאדם מרגיש את עוצם ריחוקו מהשם יתברך, ומבקש ומתחנן אליו יתברך, שיקרבהו אל עבודתו, ואז הוא כבן המתגעגע ומתחטא לפני אביו על עוצם ריחוקו ממנו, ורוצה רק את התקרבותו, לא כן עצבות, הוא ענין של כעס ורוגז על השם יתברך חס ושלו, שיש קושיות בלבו למה עובר עליו מה שעובר, ואינו יכול להשלים עצמו עם מציאות החיים, שכך הוא רצונו יתברך, ולכן הוא בעצלות ובעצבות, ואינו יכול לעשות שום עבודה כלל, כי נדמה לו שאין תפילותיו שוות כלום, ואין הקדוש ברוך הוא רוצה לשמוע אותו כלל, וזהו טעות חמור מאד מאד, כי בודאי הקדוש ברוך הוא מצפה לתפלת כל בריה, ורוצה לעזור לאדם בכל עת ובכל שעה, רק הוא יתברך בודק אם יתחזק אדם באמונה יתירה, ויכיר שכל תקוותו וישועתו תלוי רק בידו יתברך לבד, ואז תיכף מיד שמתחזק באמונה, ויש לו סבלנות בכל מה שעובר עליו, אזי מתגלה אליו הקדוש ברוך הוא, ומושיעו מכל צרותיו, ולכן אשרי מי שמתחזק באמונה יתירה ואינו נופל בדעתו כלל ממה שעובר עליו בחיים, רק מכניס בעצמו שמחה וסבלנות עצומה, וסובל כל מה שבא עליו, כי אז יזכה לחיות חיים טובים ומתוקים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע את בנין והקמת המשכן, וכמו שכתוב (שמות מ') ויהי בחודש הראשון בשנה השנית באחד לחודש הוקם המשכן, ויקם משה את המשכן, ויתן את אדניו וישם את קרשיו ויתן את בריחיו ויקם את עמודיו וגו', ויכל

משה את המלאכה, אבל תיכף ומיד אחר כך כתיב, ויכם הענן את אהל מועד וכבוד הוי"ה מלא את המשכן ולא יכול משה לבוא את אהל מועד כי שכן עליו הענן וכבוד הוי"ה מלא את המשכן, ויש להבין מהו ענין של כסוי הענן על המשכן, עד שגם משה רבינו לא היה יכול לבא אל אהל מועד, ומה זה מלמד אותנו אחר שהתורה כבר פירש לנו כל סדר הקמת המשכן? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה מבואר בזוהר הקדוש (הקדמת התיקונים) שכל הרכבת גופו של אדם, הוא כדוגמת הרכבת המשכן ואהל מועד, שיש בקרבו ארון וכפורת ופרוכת ומנורה ושולחן, והכל נעשה בתוך האדם בעצמו, וכמו שכתוב (שמות כ"ה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, "בתוכו" לא נאמר, אלא "בתוכם", היינו בתוך כל אחד ואחד מישראל כי יש בקרבו השראת השכינה, וביותר אצל הצדיקים, שעובדים על עצמם, ומקדשים ומטהרים כל איבריהם וגידיהם עד שמתקדשים בקדושת המשכן ממש, וכמובא בדברי הרמ"ק ז"ל, שיש צדיקים בכל דור ודור, שאצלם יש השראת השכינה כמו שהיתה במשכן ובמקדש, וכשבאים אליהם זהו כמו שבאים אל המשכן והמקדש ממש, והנה החיים של האדם בוודאי מלאים נסיונות רבות מצד כל מה שעובר עליו בחיים, ואף על פי שמצד אחד בוודאי מתגלה אליו הקדוש ברוך הוא, והשכינה הקדושה שורה בקרבו, אבל מצד שני עובר עלו כל מיני נסיונות קשות וכבידות, ומנסין אותו איפוא אוחז באמונה, ולכן תיכף ומיד אחר גמר הקמת המשכן, גילה לנו התורה הקדושה, שגם סביב המשכן כיסה הענן את כל האהל, עד שגם משה לא היה יכול לבוא אל אהל מועד, כי "ענן" הוא ענין של מניעה והסתרה, כי ענן וערפל היינו חושך, וחושך לשון מניעה, כמו שכתוב (בראשית כ"ב) ולא השכת, אבל מי שיש בו דעת דמשה, יודע שגם בתוך המניעה והענן שורה הקדוש ברוך הוא, וכמו שכתוב (שמות כ') ומשה ניגש אל הערפל אשר שם האלקים, שמי שיש בו דעת דמשה, ניגש אל הערפל והענן, כי יודע שגם שם יש אלקים (ליקוטי מוהר"ן חלק א' ס' קמ"ו), והצדיקים יודעים היטיב, שדייקא בשעה שעולין ומתקרבין אל השגת אלוקותו יתברך, צריכין ענן וכיסוי לכסות העינים, שלא יראו יותר מדאי ולא יתעוורו חס ושלום, שזה היה מדריגת משה רבינו עליו השלום, שכל מה שעלה למעלה יותר עליונה, מצא שם אלקים (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' ס' פ"ב), שזהו חכמה גדולה מאד, לדעת איך לכסות העינים שלא יתעוורו חס ושלום מרוב אור, וכמו שנעשה לאלישע בן אבויה, שדייקא על ידי שעלה לרקיע ונכנס לפרדס, קיצץ בנטיעות וכפר בעיקר רחמנא ליצלן (חגיגה י"ד:), כי מחמת שנתקרב יותר מדי אל האור, כהו עיניו ונתעוורו, וכמו אדם שמסתכל בעצם השמש, שמזיק לעיניו, ולכן הענן והכיסוי הוא טובה גדולה אצל הצדיקים, כי זה שומר אותם מריבוי אור, ולכן מובא בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' ס' ה') ש"ענן"

ראשי תיבות נ'דיבי ע'מים נ'אספו (תהלים מ"ז), כי מי שיש לו נדבת לב, ומחזק את לבו באמונה יתירה, ונוהר לא ליפול בעצבות ומרה שחורה המשברים את לבו חס ושלום, הוא זוכה להתקרב ביותר אל הקדושה, ולאסוף את כל הניצוצות שמבחוץ לבפנים, ולכן דייקא אחר הקמת המשכן, המרמז על השראת השכינה בתוך כל אחד ואחד מישראל, גילה לנו התורה הקדושה, שסביב המשכן בוודאי שורה ענין גדול, עד שגם משה רבינו בתחילה לא יכול לבא, אבל לבסוף כתיב (במדבר ז') **וּבָא מֹשֶׁה אֶל אֱהֱל מוֹעֵד, וַכֹּמוּ שְׁפִירָשׁ"י כֹּאן, שְׂכַל זְמַן שֶׁהָיָה עֲלָיו הָעֲנָן, לֹא הָיָה יָכוֹל לָבוֹא, נִסְתַּלַּק הָעֲנָן, נִכְנַס וּמְדַבֵּר עִמּוֹ, כִּי מִי שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַת דְּמִשְׁה, יוֹדֵעַ שְׁלֹא בּוֹרְחִים מִן הָאֵהֱל מַחֲמַת הָעֲנָן, רַק נִיגְשִׁים אֶל הָעֶרְפֶּל אֲשֶׁר שֵׁם הָאֱלֹקִים, וּמוֹצֵאִים אֶת אֱלֹקוֹתָיו יִתְבַּרְךְ גַּם בְּתוֹךְ הָעֲנָן וְהַמְנִיעָה, וְאִזּוֹ הָעֲנָן מִסְתַּלֵּק וְהַשְׂכִּינָה מִתְגַּלָּה בְּיֹתֵר, וְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךְ יִזְכְּנוּ לְאִמּוּנָה בְּרוּרָה וּמְזוּכָּכָה, עַד שְׁנוֹכָה לְמִצְוֵת אֱלֹקוֹתָיו יִתְבַּרְךְ בְּתוֹךְ כָּל פֶּרֶט וּפְרֵט שֶׁל הַחַיִּים, וּמִזֶּה יִהְיֶה הַנְּאוּלָה שִׁיתְגַּלָּה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, כִּי יִתְגַּלָּה הָאִמּוּנָה הַקְּדוּשָׁה לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, הַשֵּׁם יִתְבַּרְךְ יִזְכְּנוּ לְרֹאוֹת אוֹתוֹ בְּמוֹ עֵינֵינוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אֱמֵן וְאֱמֵן.**

